

Arrest

nr. 111 307 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op 1 januari 1986 in de wijk Hamdalaye-mosquée te Conakry en liep school tot de zevende klas. Nadien middelbaar onderwijs aanvatten was echter uit den boze, want uw vader besliste dat zowel u als uw tweelingzus op veertienjarige leeftijd dienden te huwen. Uw oudere neef (T.-B.D.), de zoon van een tante langs vaderskant, was volgens uw vader een geschikte partij voor u. Hoewel u uitdrukkelijk te kennen gaf dat u het daar allerm minst mee eens was en u zelfs een vluchtpoging ondernam, werd u tijdens de vakantie in 2000 door uw vader met de harde hand gedwongen met (T.-B.D.) te huwen.

Aangezien (T.-B.D.) in Gabon woonde en werkte, werden er voor u papieren geregeld en diende u hem in 2001 te vervoegen in de Gabonese hoofdstad Libreville. In september 2007 keerde u zonder uw echtgenoot en met uw kinderen naar uw vaderland terug en na twee weken in Labé bij uw tante langs vaderskant te hebben verbleven, bracht u nog twee weken bij uw ouders door. Vervolgens verhuisde u met uw kinderen naar de woning van uw echtgenoot in de wijk Hamdalaye-pharmacie. Enkele maanden na uw terugkeer solliciteerde u in een sigarettenbedrijf en u kon er aan de slag. Op 21 juli 2011 vernam u dat uw echtgenoot in een verkeersongeluk in Gabon om het leven was gekomen. Diezelfde dag ving voor u dan ook een rouwperiode van vier maanden en tien dagen aan.

Toen de periode van rouw was afgelopen in december 2011, vertelde uw vader u dat er kolanoten waren gebracht en dat u werd geacht te hertrouwen met een neef langs vaderskant van uw overleden echtgenoot, Sory (D.). U verzette zich andermaal tegen deze huwelijksplannen voor u, maar uw vader hield voet bij stuk en opnieuw werd u hardhandig gedwongen in het gareel te lopen. Om nog meer klappen te vermijden, stemde u er in mei 2012 mee in dat Sory en zijn twee vrouwen in uw woning zouden intrekken.

Ditmaal besloot u evenwel niet lijdzaam de situatie te ondergaan en broedde u op een plan om dit tweede gedwongen huwelijk te ontvluchten. U ging te rade bij uw vriendin Binta. Zij adviseerde u de woning van uw overleden echtgenoot te verkopen, aangezien dit de voornaamste beweegreden uitmaakte van Sory om met u te huwen. Indien er van een het huis geen sprake meer was, zo bedacht ze, zou ook zijn interesse in een huwelijk onmiddellijk tanen. U had nog steeds de eigendomsdocumenten in uw bezit en een kennis van Binta was makelaar en zou kunnen helpen.

Ondertussen was u van job veranderd, aangezien het sigarettenbedrijf op de rand van het faillissement balanceerde. U was beginnen werken als verkoopster op de markt. Deze job was evenwel zodanig slopend dat u op een dag thuiskwam en prompt in slaap viel op uw bed. U vergat uw kamerdeur op slot te doen terwijl u sliep. Sory maakte van de gelegenheid gebruik om u dermate brutaal te verkrachten dat u in juli 2012 in het ziekenhuis belandde. Naar aanleiding hiervan besloot u te vluchten.

U had reeds uw belangrijkste bezittingen ter bewaring naar uw moeder gebracht en de makelaar Milimono, met wie Binta contact had opgenomen, was erin geslaagd een zakenman te vinden die geïnteresseerd was in het huis. Op 22 juli 2012 overhandigde u de eigendomsdocumenten aan deze zakenman en daags nadien ontving u 180 miljoen Guineese frank in ruil voor de woning van uw overleden echtgenoot. Vervolgens ging u onmiddellijk naar uw vriendin Binta in Dixinn, waar u één maand lang bleef. Terwijl u in Dixinn verbleef, kwam de familie te weten dat u de woning had verkocht. Uw vader achtte uw moeder hiervoor verantwoordelijk en stuurde hij haar samen met uw kinderen weg naar de stad Labé.

Op 25 augustus 2012 was u van Conakry op weg naar uw kinderen in Labé. Onderweg werd u evenwel gecontroleerd nabij Kilometer 36. Aangezien u geen identiteitsdocumenten bij u had, werd u opgepakt en meegenomen naar de zogenaamde Garderie in de buurt. Door een bewaker 1 miljoen Guineese frank in het vooruitzicht te stellen, wist u hem ervan te overtuigen u te helpen Binta te contacteren aan wie u uw geld in bewaring had gegeven. Wanneer Binta u samen met meneer Milimono kwam ophalen, drukte diezelfde bewaker u op het hart onder te duiken. Hij voorzag immers problemen voor zichzelf, mocht zijn baas te weten komen dat hij u had vrijgelaten. U dook onder in de wijk Enco 5, waar u nog vier dagen bij meneer Milimono verbleef.

Op 28 augustus 2012 verliet u Guinee en, na een tussenlanding in Gambia, kwam u op 29 augustus aan in België. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Op de dag van uw asielaanvraag, 29 augustus 2012, leerde u Suleiman kennen. U was op weg naar het opvangcentrum van Banneux, toen hij u en een vriendin van u aansprak bij een bushalte in Luik. Hij wees u waar de bus te nemen en hield u gezelschap in afwachting van diens komst. Nadien bleef u contact onderhouden en sprak u bijvoorbeeld met hem af in het park nabij het opvangcentrum. Nadat een zwangerschapstest positief bleek, belde u hem om hem hiervan op de hoogte te brengen. Hij erkende dat hij de vader was van uw kind en beloofde u mee voor de baby te zorgen. Hij bezocht u in het centrum in de loop van februari 2013 en u vertelde hem over de angst die u naar aanleiding van uw zwangerschap koesterde voor uw familie. U bent echter teleurgesteld in hem. Ondanks zijn belofte zijn verantwoordelijkheid op te nemen, is hij slechts één keer op bezoek gekomen en bood hij u geen enkele financiële steun. U kent zijn verblijfstatuut in België niet, noch bent u er zeker van of zijn achternaam Barry dan wel Diallo is.

Terwijl u reeds in België verbleef, overleed uw vader op een maandag in november 2012 ten gevolge van hartproblemen. Tijdens de condoléances nam uw tante langs vaderskant uw dochtertje mee om haar buiten uw wil om te laten besnijden. Na de besnijdenis kreeg uw dochtertje de mazelen. Ze overleed in december 2012.

In België onderhield u contact met uw jongere broer, (T.Y.D.). Ook belde u tweemaal met uw moeder, maar u liet haar net als uw jongere broer en alle andere leden van uw familie in het ongewisse over uw zwangerschap.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer:

- Een medisch attest getuigende van lichamelijke letsels, afgeleverd op 10 oktober 2012 door dokter (Da.)
- Een attest van besnijdenis type II, opgesteld door dokter (Da.) op 5 september 2012
- Een medisch attest, opgesteld door dokter Deville op 27 maart 2013, dat 12 juli 2013 vermeldt als vermoedelijke bevallingsdatum.
- Een aanwezigheidsattest, opgesteld door mevrouw (S.Y.), betreffende de activiteit van 22 oktober 2012 van Collectif Liégeois contre les Mutilations Génitales Féminines
- Een aanwezigheidsattest, opgesteld door mevrouw (A.G.), betreffende de activiteit van 21 januari 2013 van Collectif Liégeois contre les Mutilations Génitales Féminines
- Een aanwezigheidsattest, opgesteld door mevrouw (S.Y.), betreffende de activiteit van 25 februari 2013 van Collectif Liégeois contre les Mutilations Génitales Féminines
- Een attest opgesteld door mevrouw (S.Y.) op 25 februari 2013, u neemt deel aan de praatgroepen betreffende genitale vrouwenverminking en bent eveneens aanwezig op activiteiten van het Collectif Liégeois contre les Mutilations Génitales Féminines
- Een attest, opgesteld door (S.W.) op 22 maart 2013, getuigende van het feit dat u in het kader van uw zoektocht naar uw tweelingzus, een afspraak heeft met de dienst Tracing van het Rode Kruis op 5 april 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst voor uw leven te vrezen, aangezien u de woning van uw overleden echtgenoot verkocht om op die manier uit een gedwongen leviraatshuwelijk met zijn neef te ontsnappen (CGVS dd. 02/04/2013, p. 19). Daarenboven verklaarde u niet naar Guinee te kunnen terugkeren uit vrees voor represailles van zowel uw tweede echtgenoot, uw schoonfamilie als uw eigen familie, omdat u zwanger bent van een buitenechtelijk kind (CGVS dd. 02/04/2013, p. 19; 20).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds op ernstige wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal anderzijds.

Bij aanvang van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal wenste u onmiddellijk een aantal onjuistheden te corrigeren die in uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken waren geslopen. U benadrukte dat de man waarmee u zou hertrouwen twee vrouwen had, dat de persoon die u informeerde dat iedereen naar u op zoek was, niet uw zus, maar uw jongere broer was en dat u enkel uw dochter en niet al uw kinderen zou gaan ophalen in Labé (CGVS dd. 02.04.2013, p. 2). Gevraagd

om welke reden u deze fouten niet onmiddellijk verbeterde wanneer het opgetekende relaas u na afloop werd voorgelezen in het Peul, opperde u dat dit te wijten was aan een communicatieprobleem en dat u de taal van de u interviewende ambtenaar niet kende (CGVS dd. 02.04.2013, p. 3). Dit is evenwel reeds behoorlijk opmerkelijk, aangezien u tot tweemaal toe bevestigde de tolk Peul wel degelijk goed te hebben begrepen en gezien u op Dienst Vreemdelingenzaken de vragenlijst ondertekende ter bevestiging van uw verklaringen (CGVS dd. 02.04.2013, p. 3; vragenlijst DVZ dd. 07.09.2012, p. 3).

Gezien u nadrukkelijk bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal deze drie fouten rechtzette, is het daarenboven uiterst frappant dat er desalniettemin in uw verklaringen betreffende de kern van uw asielaanvraag opmerkelijke tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld. Zo verklaarde u op Dienst Vreemdelingenzaken dat u de woning van uw eerste man verkocht, opdat uw tweede echtgenoot niet bij u zou kunnen intrekken en bij zijn eerste vrouw moest blijven wonen (vragenlijst DVZ dd. 07.09.2012, p. 3). Op geen enkel moment maakte u er gewag van dat dit bij Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd was opgetekend. Meer nog, expliciet gevraagd of u nog andere zaken wenste te verbeteren, antwoordde u: 'Op dit moment is dat alles' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 2). Wanneer u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u samenwoonde met uw tweede echtgenoot, stemde u hier echter merkwaardig genoeg mee in (CGVS dd. 02.04.2013, p. 8). In schril contrast met wat u op Dienst Vreemdelingenzaken beweerde, ging u verder: 'Ze [zowel mijn tweede echtgenoot als zijn twee vrouwen] zijn allemaal verhuisd naar mijn huis toe, vroeger woonde ze in Taouyah en daarna zijn ze verhuisd naar mijn woning' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 9).

Ook vertelde u op Dienst Vreemdelingenzaken dat de oudere broer van uw eerste man [i.e. uw tweede echtgenoot] u met de dood bedreigde, omdat u de woning van zijn broer had verkocht (vragenlijst DVZ dd. 07.09.2012, p. 3). Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal vermeldde u dat uw tweede echtgenoot u in juli 2012 naar het hoofd slingerde: 'Jij interesseert me niet, alleen de woning interesseert me' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 16). Tevens verklaarde u daarna gewelddadig door hem te zijn verkracht, waardoor u naar het ziekenhuis moest (CGVS dd. 02.04.2013, p. 16). Over andere aanvaringen met Sory repte u echter met geen woord, noch bracht u op het Commissariaat-generaal ter sprake dat hij doodsb bedreigingen uitte aan uw adres nadat u de woning verkocht. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt nergens dat u uw tweede echtgenoot überhaupt nog zou hebben teruggezien na de verkoop van uw huis. U stelde immers op 23 juli 2012 rechtstreeks naar uw vriendin Binta te zijn gegaan nadat u uw geld had ontvangen en u liet de uithuiszetting van uw tweede echtgenoot en zijn vrouwen over aan de zakenman die uw woning kocht (CGVS dd. 02.04.2013, p. 16; 17).

Het is inderdaad zo dat uw initiële verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken hoofdzakelijk gelden als instrument ter voorbereiding van uw gehoor op het Commissariaat-generaal en er wordt geenszins van u verwacht dat u op gedetailleerde wijze alle elementen voor uw asielaanvraag vermeldt. Echter, aangezien de verkoop van uw huis en het conflict met uw tweede echtgenoot en zijn familie de directe aanleiding vormden voor uw vlucht, is het volstrekt onaannemelijk dat u over bovenstaande feiten geen eensluidende verklaringen zou afleggen.

In het licht van bovenstaande tegenstrijdigheden doet het tenslotte eveneens wenkbrauwen fronsen dat u op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw overleden echtgenoot (A.D.) heette, terwijl u desgevraagd op het Commissariaat-generaal tijdens beide gehoren zonder aarzelen antwoordde dat hij (T.-B.D.) heette (Samenstelling van de familie – Echtgenoot dd. 07.09.2012; CGVS dd. 02.04.2013, p. 2013; CGVS dd. 26.04.2013, p. 9). Gepeild naar een verklaring hiervoor opperde u dat (T.-B.D.) zijn Guinese naam was, maar dat de documenten waarover hij in Gabon beschikte op naam van (A.D.) stonden (CGVS dd. 26.04.2013, p. 9). U wist echter niet te verklaren waaraan dat verschil te wijten was (CGVS dd. 26.04.2013, p. 9). Gevraagd waarom u dit niet eerder signaleerde, opperde u dat er u bij Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk werd gezegd dat er van u enkel een samenvatting werd verwacht en dat u niet werd gevraagd naar eventueel andere namen (CGVS dd. 26.04.2013, p. 13). Dit neemt echter niet weg dat u gedurende ruim zes uur werd gehoord op het Commissariaat-generaal en dat uw overleden echtgenoot meermaals ter sprake kwam. Dat u op geen enkel ogenblik tijdens deze gehoren gewag maakte van het feit dat hij twee verschillende voornamen gebruikte, is uitermate verwonderlijk. Ook dit vormt een eerder negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Aansluitend bij voorgaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan het aan u opgedrongen leviraatshuwelijk met de neef van uw overleden echtgenoot, Sory (D.).

Hoewel er geen exacte cijfers met betrekking tot de prevalentie van leviraatshuwelijken in Guinee voorhanden zijn, blijkt uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat het gebruik waarbij een weduwe dient te hertrouwen met een broer of ander familielid van haar overleden echtgenoot in bepaalde omstandigheden nog steeds gangbaar is in Guinee (SRB, Guinée – Les pratiques du lévirat et du sororat, Cedoca, juli 2012, p. 4, 7). Gezien u verklaarde dat de enige broer van uw man lang geleden kwam te overlijden (CGVS dd. 02.04.2013, p. 8), lijkt een leviraatshuwelijk met de neef van uw man in eerste instantie niet onaannemelijk. Bovenvermelde informatie bevestigt immers dat 'si le défunt n'a pas de frère, il existe un ordre informel de préséance en relation avec les liens familiaux. Ainsi, les demi-frères viennent avant les cousins, ceux-ci précèdent dans l'ordre de préséance les frères indirects et les parents par alliance' (SRB, Guinée – Les pratiques du lévirat et du sororat, Cedoca, juli 2012, p. 7). Verder wordt echter ook genuanceerd dat hoe minder direct de bloedverwantschap in deze informele rangorde is, hoe minder strikt de overgebleven echtgenote aan deze traditie gebonden is. Haar autonomie is zelfs dermate groot dat 'si le défunt n'a pas de frère direct (de même mère et de même père) (...) elle peut décider de partir et refaire son foyer sans aucune pression de la part de la belle-famille' (SRB, Guinée – Les pratiques du lévirat et du sororat, Cedoca, juli 2012, p. 8). Gegeven het feit dat Sory (D.) de neef is van uw overleden echtgenoot en geen directe broer kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u in staat bent overtuigend toe te lichten waarom in uw geval hoegenaamd geen sprake was van enige keuzevrijheid. Echter, bij de door u aangehaalde redenen waarom dermate halsstarrig werd vastgehouden aan een leviraatshuwelijk met Sory dienen ernstige kanttekeningen te worden gemaakt.

Als drijfveer voor de neef van uw overleden echtgenoot om ten allen prijze met u te willen trouwen, stelde u: 'De neef van mijn man wou met mij hertrouwen, niet omdat hij mij wou, maar hij wou het huis hebben' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 14). Als het huis evenwel effectief de voornaamste reden was waarom Sory met u een leviraatshuwelijk wou aangaan, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij er zich in de eerste plaats van zou vergewissen dat hem deze nieuw verworven eigendom niet kon worden ontnomen. Dat hij echter naar uw zeggen niet de geringste poging ondernam om de eigendomsdocumenten van het huis in zijn bezit te krijgen, roept ernstige vragen op. Gevraagd waarom hij u de eigendomsdocumenten van het huis liet bijhouden, stelde u: 'In het begin was ik alleen thuis, hij was er nog niet, toen hij was ingetrokken in de woning heb ik ze dan aan de makelaar gegeven, de persoon die het huis ging verkopen' (CGVS dd. 26.04.2013, p. 12). Uit uw overige verklaringen blijkt dat dit zou betekenen dat u in de loop van mei 2012 de eigendomsdocumenten aan Milimono gaf (CGVS dd. 26.04.2013, p. 11, CGVS dd. 02.04.2013, p. 15). Echter, dit is volledig in strijd met de eerder door uw geschetste gang van zaken. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u immers: 'De 22ste [juli 2012] heb ik de [zaken]man gezien, ik heb hem de documenten gegeven' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 16). Gepeild of uw tweede echtgenoot nooit aan u de eigendomsdocumenten had gevraagd, verklaarde u bovendien: 'Nee, want hij had niet verwacht dat ik het huis zou verkopen. Hij was zeer verbaasd over mij denk ik, ik ben altijd heel beleefd geweest, ik heb altijd de mening van mijn vader gerespecteerd, hij had niet verwacht dat ik dat zou doen, het huis verkopen' (CGVS dd. 26.04.2013, p. 12). Ook dit is evenwel allesbehalve een geloofwaardige vergoelijking, aangezien u gewag maakte van een hoog oplopende ruzie tussen u beiden waarin u zich allerminst volgzaam opstelde. Meer nog, u liet er tijdens deze woordenwisseling geen twijfel over bestaan dat u allerminst aanvaardde dat hij het huis opeiste. U sneerde immers naar hem: 'Je moet weten dat ik drie kinderen heb met mijn man en het huis is van ons en niet van jou' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 16). Gezien uw openlijk vijandige houding ten aanzien van hem is het weinig plausibel dat hij uit voorzorg de eigendomsdocumenten niet zou hebben opgeëist, laat staan dat hij er zelfs niet naar zou hebben gevraagd.

In het licht van deze tegenstrijdigheden pleit ook het feit dat u geen verkoopakte van het huis kan voorleggen allerminst in uw voordeel. Gevraagd of u een zulke akte bezat, stelde u dat u ze in Guinee achterliet (CGVS dd. 02.04.2013, p. 17; CGVS dd. 26.04.2013, p. 12). Als verklaring hiervoor voerde u tijdens het eerste gehoor aan dat u niets kon meenemen omwille van de manier waarop u vertrok (CGVS dd. 02.04.2013, p. 17). Tijdens het tweede gehoor stelde u nogmaals geen documenten te hebben meegenomen omdat uw enige zorg was hoe het land te verlaten (CGVS dd. 02.04.2013, p. 12). U verklaarde de verkoopakte samen met andere documenten bij uw vriendin Binta te hebben achtergelaten, 'want ze waren op zoek naar mij en als ze me tegenhouden en ze zien de

verkoopakte, dan hebben ze bewijs dat ik het huis verkocht' (CGVS dd. 26.04.2013, p. 12). Dit zijn echter allerm minst afdoende argumenten om te rechtvaardigen waarom u een dermate cruciaal bewijsstuk voor uw asielaanvraag niet meenam. Dat Binta, gedurende de vier dagen dat u verklaarde bij Milimono te hebben verbleven, niet bereid was u de akte te bezorgen of hiertoe niet in de mogelijkheid zou hebben verkeerd is weinig plausibel (CGVS dd. 02.04.2013, p. 17). Toen u op 25 augustus werd vastgehouden in de Garderie hoefde u haar immers maar te bellen en ze snelde u ter hulp (CGVS dd. 02.04.2012, p. 17). Gezien daarenboven uit uw verklaringen blijkt dat uw tweede echtgenoot of zijn familieleden u gedurende ruim een week niet wisten te vinden bij Binta noch bij Milimono, is het weinig plausibel dat u het werkelijk een al te risicovolle onderneming zou hebben gevonden om dit document mee te nemen naar de luchthaven.

In verband met de beweegredenen van uw schoonfamilie aangaande dit huwelijk verklaarde u: 'Ik ben al getrouwd met die broer en die kinderen zijn van hem en die woning is van hem, de familie van die eerste echtgenoot wou alles terug hebben, alles wat hij heeft' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 18). Gevraagd wat de reactie was van uw schoonfamilie toen u uitdrukkelijk te kennen gaf niet te willen hertrouwen met de neef van uw overleden man, verklaarde u: 'Als ik nee zei, moest ik de woning verlaten en de kinderen ook daar laten, ze hebben het recht om dat allemaal terug te hebben' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 18). Bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt inderdaad dat 'quand une femme s'oppose au lévirat, elle se voit chassée de son foyer conjugal, propriété de son défunt mari, qui sera occupé par les membres de la famille du mari défunt. Les enfants de plus de sept ans lui seront confisqués', Cedoca, juli 2012, p. 10). Wanneer de familie in de loop van juli 2012 ontdekte dat u de woning van uw wijlen echtgenoot buiten hun medeweten om had verkocht, kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat ze zeker uw tienjarige zoon (A.O.D.) niet zonder meer zouden laten vertrekken (CGVS dd. 02.04.2013, p. 6, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat geen van uw drie kinderen bij uw schoonfamilie bleef. In schril contrast met de door u geschetste consequentie dat u uw kinderen dreigde te verliezen, verklaarde u immers dat uw moeder, toen ze door uw vader in diezelfde maand juli werd weggestuurd, 'naar de stad Labé [is] gegaan, samen met mijn kinderen' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 5; 6). Ook hieruit mag bijgevolg blijken dat de door u geschetste onbuigzaamheid van uw schoonfamilie danig dient te worden gerelativeerd.

Tenslotte zijn ook uw verklaringen over wie u precies het nieuws over een leviraatshuwelijk met Sory (D.) vertelde allesbehalve coherent. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw vader u riep samen met de zus van uw moeder en dat zij u vervolgens over een nakend huwelijk met Sory (D.) inlichtten (CGVS dd. 02.04.2013, p. 9). Gevraagd te beschrijven hoe u werd verteld dat u een leviraatshuwelijk diende aan te gaan, antwoordde u tijdens het tweede gehoor evenwel dat uw vader, uw ooms langs vaderskant en ook nog de oudere man van de wijk u dit meedeelden (CGVS dd. 26.04.2013, p. 10). Gezien dit nieuws een zulke ingrijpende gebeurtenis vormde in uw leven is het in het geheel niet plausibel dat u zich niet exacter zou herinneren wie precies uw vader vergezelde toen u werd op de hoogte gebracht van uw aanstaande tweede huwelijk.

Alle bovenstaande discrepanties ondergraven in ernstige mate de waarachtigheid van uw verklaringen met betrekking tot het door u geopperde gedwongen leviraatshuwelijk met Sory (D.) en laten toe te concluderen dat aan dit huwelijk in het geheel geen geloof kan worden gehecht.

Bovendien moet worden vastgesteld dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat u noch door uw tweede echtgenoot, uw schoonfamilie en uw eigen familie op een buitensporige manier die vervolging uitmaakt zal worden gestraft omwille van uw zwangerschap.

Helemaal op het einde van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u: 'Nu dat ik zwanger ben, zou ik gestraft worden als ik terugga (...) door iedereen, door mijn echtgenoot, dat is zeker, door zijn familie, door mijn eigen familie ook' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 19). Wanneer op dit asielmotief dieper werd ingegaan tijdens het tweede gehoor en u gevraagd werd toe te lichten om welke reden uw familie dit niet zou accepteren, legde u uit dat 'buitenechtelijke kinderen een schaamte zijn voor de familie, ze noemen dat bastaardkinderen en geen enkele familie wil dat (...) iedereen [gaat] zeggen dat ik een bandiet ben' (CGVS dd. 26.04.2013, p. 6).

In eerste instantie werd in bovenstaande argumentatie uitvoerig uiteengezet dat u in het geheel niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door uw schoonfamilie gedwongen zou zijn te hertrouwen met de neef van uw overleden echtgenoot, Sory (D.). Zodoende kan dan ook aan uw bewering dat u vreest door hem en zijn familie te worden gestraft omwille van uw buitenechtelijke zwangerschap evenmin geloof worden gehecht. De vaststelling dat de familie van uw overleden echtgenoot klaarblijkelijk brak

met de traditie om de kinderen die u samen met hun overleden zoon had in hun eigen familie te houden, vermits uw kinderen bij uw moeder verbleven en nog steeds verblijven (cf. supra en CGVS dd. 02.04.2013, p. 10), wijst eerder op een flexibele houding tegenover de toepassing van traditionele voorschriften en gebruiken, zodat u geenszins op overtuigende manier kan stellen dat zij u omwille van uw buitenechtelijke zwangerschap (van nota bene een man die niet tot hun familie behoort) zouden straffen.

Daarenboven moet de door u stellig geopperde overtuiging dat een buitenechtelijk kind door geen enkele familie in Guinee wordt geaccepteerd, danig worden genuanceerd. Volgens objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, lopen de opvattingen over alleenstaande moeders of over een zwangerschap buiten het huwelijk immers sterk uiteen. Zo is er *'d'une part une vision que nous qualifierions de 'tolérante' et d'autre part une perception plus 'répressive'* (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 8). Er zijn sterke verschillen van familie tot familie, afhankelijk van *'le degré d'ouverture au mode de vie moderne, selon les ethnies et selon que l'on se trouve en ville ou à la campagne'* (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 10).

U verklaarde in Conakry te zijn geboren, door uw ouders in de Guinese hoofdstad te zijn opgevoed en ook na uw eerste huwelijk in 2000 altijd in een hoofdstedelijk gebied, waaronder ook in het buitenland, te hebben gewoond (CGVS dd. 02.04.2013, p. 3; 4). Hoewel u beweerde dat er in uw familie nog nooit eerder een buitenechtelijk kind werd geboren, blijkt uit bovenvermelde informatie dat u wat betreft uw buitenechtelijke zwangerschap in eerste instantie zeker geen enkelinge bent in Conakry (CGVS dd. 26.04.2013, p. 6; 12; SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 7). Om uiteenlopende redenen zijn er immers tal van eenoudergezinnen in Conakry (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 9). Ook al zal uw situatie allerminst worden toegejuicht en blijft het huwelijk *'très majoritairement le mode de constitution de la famille guinéenne et le cadre privilégié de la procréation'*, in een stedelijk milieu als Conakry is het hebben van een buitenechtelijk kind vandaag niet langer een onoverkomelijke sociale handicap en een alleenstaande moeder zoals uzelf wordt nauwelijks nog gestigmatiseerd door of verstoten uit de samenleving (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 7; 8).

Wat betreft uw familie schetste u enerzijds een beeld dat allesbehalve tolerant en open kan worden genoemd, maar anderzijds geeft u zelf aan zich af te vragen hoe uw familieleden zouden reageren op uw zwangerschap (CGVS dd. 02.04.2013, p. 19; 20; CGVS dd. 26.04.2013, p. 5; 6; 12). Gevraagd heel specifiek uit te leggen hoe u denkt dat uw familie u zou straffen, opperde u dat u zou worden gestraft volgens de reden van de koran. U verklaarde: *'Ik [word] sowieso vermoord, de vraag is alleen de manier waarop ze me zouden vermoorden, ze zouden stenen op mij gooien, ze zouden zeggen dat wat ik heb gedaan, niemand heeft dat in onze familie gedaan'* (CGVS dd. 26.04.2013, p. 12). Gezien echter uw verklaringen in de loop van beide gehoren nergens nog maar in de richting wezen van het feit dat uw familie strikt religieuze regels zou aanhangen, werd u gevraagd waarom u meende dat net de regels van de koran van toepassing zouden zijn. In uiterst algemene en allerminst overtuigende bewoordingen antwoordde u: *'Ik heb koranschool gestudeerd en volgens hun, ik weet niet of het waar is of niet, volgens hun als je getrouwd bent en als je zwanger bent van iemand anders, moet je gestraft worden, maar de koran zegt ook dat je moet trouwen met iemand die je wil en ik wou hem niet'* (CGVS dd. 26.04.2013, p. 12). Uit bovenstaande verklaring blijkt dat uw stellige overtuiging streng gestraft en zelfs vermoord te worden met een behoorlijke korrel zout moet worden genomen. Redelijkerwijs kan op basis van uw verklaringen eveneens worden geconcludeerd dat u zich voor het inschatten van de reactie van uw familie louter baseerde op weinig gestaafde hypotheses. U beschikt immers over geen enkele concrete aanwijzing dat uw familie tot een dergelijke extreme maatregel als steniging tot de dood zou overgaan naar aanleiding van uw buitenechtelijke zwangerschap. Net omdat het naar uw zeggen nooit eerder voorkwam dat iemand van uw familie zwanger werd zonder getrouwd te zijn en gezien u verklaarde tegen niemand van uw familie te hebben verteld over uw zwangerschap, heeft u er slechts het raden naar hoe uw familie in werkelijkheid zou reageren (CGVS dd. 26.04.2013, p. 6; 8). In het licht van dat alles kan zodoende bezwaarlijk worden gesteld dat het een onomwonden vaststaand feit is dat uw familie u zou straffen.

Meer nog, in uw persoonlijk geval zijn er zeer goede redenen om aan te nemen dat uw familie uw buitenechtelijke zwangerschap weliswaar niet zal aanprijzen, maar dat ze u evenmin gewelddadig zullen straffen. Niettegenstaande het feit dat een zwangerschap buiten het huwelijk doorgaans zeer negatief wordt bejegend bij families van uw etnie, Peul, en ondanks het huwelijk waartoe uw vader u

dwong op jonge leeftijd, blijkt uit uw verklaringen immers dat u, naarmate u ouder werd, op tal van vlakken aan een strak traditioneel keurslijf wist te ontsnappen zonder dat dit noemenswaardige familiale problemen opleverde (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 7; CGVS dd. 02.04.2013, p. 8; 14). Zo keerde u in september 2007 met instemming van uw eerste echtgenoot van Libreville (Gabon) terug naar Conakry, omdat u naar uw zeggen uw ouders miste (CGVS dd. 02.04.2013, p. 4). Als vrouw met twee jonge kinderen moest u niet intrekken bij uw eigen ouders noch bij uw schoonfamilie, maar kon u samen met uw kinderen in het huis van uw man in Hamdalaye-pharmacie gaan wonen (CGVS dd. 02.04.2013, p. 4). Dat u gedurende ruim vijf jaar over de autonomie beschikte uw kinderen zelf op te voeden terwijl uw man in Gabon verbleef en u tijdens het gehoor niet eens de suggestie opwekte dat dit gepaard ging met ongewenste bemoeienissen van uw familie, is reeds een eerste sterke indicatie dat u door uw familieleden de mogelijkheid werd geboden zelf uw leven in handen te nemen. Dat u enkele maanden na uw terugkeer in 2007 bovendien kostwinner werd door aan de slag te gaan in een sigarettenbedrijf en u zich niet louter met huishoudelijke taken diende bezig te houden, getuigt eveneens van allerm minst conservatieve opvattingen bij uw familie wat betreft de positie van de vrouw (CGVS dd. 02.04.2013, p. 11). Gelet op het feit dat dus redelijkerwijs kan worden gesteld dat u in de mogelijkheid verkeerde u te ontwikkelen tot een uitermate vrijgevochten, financieel onafhankelijke en zelfredzame vrouw, is het uitermate onwaarschijnlijk dat uw familieleden er met betrekking tot uw zwangerschap dermate conservatieve opvattingen op na houden als u tijdens het gehoor deed uitschijnen.

Dat u stelde zelfs ook uw moeder te vrezen omwille van uw zwangerschap is tenslotte geheel en al ongeloofwaardig. In eerste instantie kan redelijkerwijs worden aangenomen dat ze wel degelijk luisterbereid zou zijn wat betreft uw situatie in plaats van u zonder meer te straffen ten gevolge van traditionele vooringenomenheid. Gedurende uw gehele verblijf in België nam zij –tegen de traditie in dat de kinderen van een overleden vader de familie van de vader toebehoren (cf. supra)- uw kinderen onder haar hoede (CGVS dd. 02.04.2013, p. 10). Ook blijft ze, nota bene omwille van uw aandringen, in moeilijke omstandigheden samenwonen bij haar neef, zijn twee vrouwen en hun kinderen niet ver van Conakry, terwijl ze er naar uw zeggen zelf de voorkeur aan zou geven terug te keren naar haar dorp (CGVS dd. 26.04.2013, p. 5; 6). Daarenboven blijkt overduidelijk uit uw verklaringen dat u ongeacht de omstandigheden telkens opnieuw beroep op haar kon doen. Zo was zij bijvoorbeeld diegene die de zorg voor uw kinderen op zich nam, wanneer u de in Guinee niet voor de hand liggende keuze maakte buitenshuis te gaan werken (CGVS dd. 02.04.2013, p. 11). Tenslotte moet in dit verband ook nog worden aangestipt dat u niet stelde uit angst uw zwangerschap voor haar te verzwijgen, maar dat u haar uit bezorgdheid over haar gezondheid niet inlichtte. U verklaarde immers: 'Het is te veel, ik had al problemen, zij heeft de kinderen, als ik het haar nu vertel gaat ze gewoon een hartaanval krijgen en dat wil ik niet' (CGVS dd. 26.04.2013, p. 7). In het licht van dit alles is het dan ook allesbehalve geloofwaardig dat u vreest gestraft te worden door uw moeder.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

U legde een medisch attest neer betreffende uw zwangerschap en de vermoedelijke bevallingsdatum, maar deze informatie wordt hierboven op geen enkel moment in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt voor het attest, opgesteld door (S.W.) op 22 maart 2013, getuigende van uw afspraak heeft met de dienst Tracing van het Rode Kruis om zo uw tweelingzus terug te vinden. In het kader van uw persoonlijk asielrelaas is het feit dat u uw zus kwijtraakte bovendien weinig relevant, aangezien u haar verdwijning op geen enkele manier in verband bracht met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten (CGVS dd. 26.04.2013, p. 7).

Tevens legde u een medisch attest voor, gedateerd op 10 oktober 2012, waarin lichamelijke letsels worden vastgesteld door dokter (Da.). In dit verband verklaarde u: 'Dit attest hier is het bewijs dat ik mishandeld ben geweest, [het handelt] over de littekens die ik heb' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 12). Echter, er kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit een sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Een arts kan immers de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen en rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen.

Het door u neergelegde attest opgesteld door dokter (Da.) op 5 september 2012, vermeldt een besnijdenis type II. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u deze traditionele praktijk reeds geruime tijd geleden hebt ondergaan, kan u omwille van deze reden geen internationale bescherming meer

worden verleend (CGVS dd. 02.04.2013, p. 13). Bovendien blijkt uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal dat in Guinee herbesnijdenis enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name is herbesnijdenis mogelijk na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde eerste besnijdenis. Wel kan ook een echtgenoot herbesnijdenis eisen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus, september 2012, april 2013, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich in één van bovenvermelde situaties bevindt waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort.

De attesten met betrekking tot uw engagement in de organisatie Collectif Liégeois contre les Mutilations Génitales Féminines zouden naar uw zeggen aantonen dat tegen besnijdenis bent (CGVS dd. 02.04.2013, p. 13). Hieraangaande moeten echter een aantal ernstige bedenkingen worden geformuleerd. Zo bent u in eerste instantie merkwaardig genoeg niet in staat te vertellen van welke organisatie u precies documenten voorlegde, terwijl u wel beweerde lid te zijn van dit Collectif Liégeois en mee te doen aan de vergaderingen. Enkel door de door u voorgelegde documenten te raadplegen kon u zeggen dat ze in Luik zijn gevestigd en enkel door af te lezen lukte het u hun naam noemen (CGVS p. 02.04.2013, p. 12; 13). Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat u zelf niet actief op zoek ging naar deze of een soortgelijke organisatie tegen vrouwenbesnijdenis, maar dat u eerder instructies van derden opvolgde. Wanneer u gevraagd werd hoe u met deze organisatie die strijdt tegen vrouwenbesnijdenis in contact kwam, antwoordde u hierover immers informatie te hebben ontvangen bij het opvangcentrum (CGVS dd. 02.04.2013, p. 13). Ook suggereerde u zich niet op eigen initiatief, maar op aanraden van uw advocaat te hebben aangesloten bij het Collectif Liégeois. Gepeild naar uw motivatie om u aan te sluiten antwoordde u immers allereerst: 'Bij het opvangcentrum waar ik ben, heb ik met mijn advocaat gesproken en hij vroeg me of ik besneden was' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 12; 13). Wanneer door het Commissariaat-generaal de vraag naar het waarom van uw lidmaatschap bij het Collectif Liégeois een tweede keer werd opgeworpen, voegde u toe: 'Ik ben besneden, dus het is iets wat me interesseert (...) ik wou ook niet dat mijn dochtertje werd besneden, daardoor is ze gestorven, in het begin wou ik met mijn dochtertje komen, maar Allah heeft dat niet geaccepteerd' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 13). Echter, deze laatste verklaring weegt niet op tegen uw onwetendheid en gebrek aan initiatief in dit verband, hetgeen de waarde die gehecht kan worden aan de door u voorgelegde attesten danig onderuit haalt.

Aansluitend bij bovenstaande vaststellingen aangaande uw weinig plausibele actieve engagement in België tegen besnijdenis moet tenslotte nog worden aangekaart dat ook het door u geopperde overlijden van uw dochter naar aanleiding van haar besnijdenis twijfelachtig is.

U verklaarde dat uw jongste dochter kwam te overlijden in december 2012 (CGVS dd. 02.04.2013, p. 10), zijnde op een moment dat u zich reeds in België bevond. De oorzaak van haar dood schetste u als volgt: 'Toen is mijn vader gestorven [in november 2012] en veel mensen zijn daar naartoe gegaan voor de condoleances, op dat moment heeft de tante langs vaderskant mijn dochtertje gestolen en besneden en na die besnijdenis is mijn dochtertje ziek geworden, ze noemen dat mazelen, en toen is mijn dochtertje doodgegaan' (CGVS dd. 02.04.2013, p. 5-6).

Verondersteld dat uw dochter effectief werd besneden, moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet met zekerheid kan worden opgemaakt of uw dochter overleden is aan complicaties ten gevolge van besnijdenis, dan wel ten gevolge van mazelen. Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat mazelen een besmettelijke infectieziekte is die in Guinee potentieel dodelijk kan zijn, omdat de vaccinatiegraad er niet absoluut is (zie informatie in het administratief dossier).

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van artikel 23 van de Grondwet *juncto* artikel 191 van de Grondwet.

Betreffende de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het CGVS, stelt verzoekster dat het merendeel van de kandidaat-vluchtelingen aangeeft dat zij tijdens het gehoor bij de DVZ niet vrijuit kunnen spreken, doch dat hen herhaaldelijk gewezen wordt op het feit dat ze kort en samenvattend hun relaas moeten doen en dat ze naderhand op het CGVS de tijd zullen krijgen om hun relaas gedetailleerd en genuanceerd te vertellen. Kandidaat-vluchtelingen die net aangekomen zijn in België, worden quasi onmiddellijk onderworpen aan een gehoor op de DVZ en dit in stresserende omstandigheden. Verzoekster kreeg de kans niet om de fouten die zij na het invullen van de vragenlijst opmerkte, te verduidelijken en te corrigeren. Dat verzoekster aangeeft dat zij de tolk Peul goed begrepen heeft op de DVZ betekent niet dat er geen communicatieproblemen zijn gerezen: hetgeen van het Nederlands naar het Peul werd vertaald en omgekeerd, was mogelijk niet precies en verzoekster, noch de ambtenaar is in de mogelijkheid om dit te controleren. Verzoekster wijst naar een opmerking van de tolk in haar gehoorverslag in verband met het geslacht van de woorden "broer" en "zus" in het Peul en stelt dat er niet kan worden uitgesloten dat er nog dergelijke misverstanden zijn gerezen.

Verzoekster wijst er tevens op dat de grote meerderheid van de kandidaat-vluchtelingen voor hun gehoor op de DVZ geen toegang hebben gehad tot juridische bijstand en dat zij tijdens het gehoor zelf niet mogen worden bijgestaan door een advocaat, terwijl hen niet wordt gewezen op het belang van dit gehoor en dit belang juist geminimaliseerd wordt. Volgens verzoekster rijst de vraag of een dergelijke gang van zaken geen schending uitmaakt van artikel 23 van de Grondwet *juncto* artikel 191 van de Grondwet. De vragenlijst ingevuld op de DVZ kan volgens verzoekster enkel gezien worden als een intern werkdocument, maar geenszins als een overtuigingsstuk om de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag te staven. Verzoekster wijst er nog op dat zij een niet-exhaustieve opsomming heeft gegeven van correcties die zij wenste aan te brengen wanneer op het CGVS geïnformeerd werd naar haar interview op de DVZ.

Betreffende het samenwonen van verzoekster met haar tweede echtgenoot en zijn twee vrouwen blijft zij bij haar verklaringen dat haar tweede echtgenoot reeds samen met zijn twee vrouwen bij haar was ingetrokken. Het nuanceverschil "...zodat mijn tweede man niet bij mij kon blijven wonen..." werd bij de

DVZ niet op een correcte wijze vertaald. Verder wijst verzoekster erop dat de doodsb bedreigingen vanwege haar tweede echtgenoot niet rechtstreeks zijn gebeurd. Zij heeft haar tweede echtgenoot na de verkoop van het huis niet meer gezien, maar via anderen vernomen dat hij erop uit was haar bij wijze van vergelding te doden. Wat betreft de namen van haar eerste echtgenoot stelt verzoekster dat het voor haar een zodanige evidentie is dat hij twee verschillende namen aannam dat zij er niet bij stil stond dit op te werpen en er bij de twee gehoren op het CGVS geen aanleiding geweest is om dit te verduidelijken. Verzoekster heeft steeds, aan de hand van een uitgebreid asielrelaas, op de gestelde vragen geantwoord, zoals van haar verwacht werd.

Vervolgens stelt verzoekster dat het voor haar onmogelijk was om het huwelijk met Sory te weigeren omdat hij geen directe broer van haar eerste echtgenoot is. Haar familie is erg traditioneel. Verzoekster werd immers op veertienjarige leeftijd uitgehuwelijkt, hetgeen getuigt van de gebondenheid van haar familie aan dergelijke tradities. De algemene informatie waarnaar verweerder verwijst is bovendien te algemeen om de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas op de helling te kunnen zetten: het is niet omdat een weduwe dikwijls kan weigeren in identieke omstandigheden, dat verzoekster hiertoe de kans heeft gekregen.

Wat betreft het moment waarop zij de eigendomsdocumenten van het huis van haar eerste echtgenoot aan de makelaar heeft gegeven, wijst verzoekster erop dat zij heeft verklaard dat zij eerst alleen woonde en "nadat" Sory bij haar was ingetrokken de eigendomsdocumenten aan de makelaar heeft gegeven. "Nadat" is geen precieze tijdsbepaling en kan aldus niet gebruikt worden om een tegenstrijdigheid in verzoeksters verklaringen te achterhalen. Waar verzoekster zich vijandig zou gedragen tegenover Sory, wijst verzoekster erop dat dergelijke uiting tweëerlei geïnterpreteerd kan worden: ofwel dat zij zich niet volgzzaam opstelde ten opzichte van Sory (zoals verweerder het interpreteerde), ofwel dat zij in het huis wilde blijven wonen omdat zij, omwille van haar gezinssamenstelling, geen mogelijkheid had om zich elders te vestigen (waarvan Sory naar alle waarschijnlijkheid is uitgegaan). Hieruit kan in ieder geval niet worden afgeleid dat verzoekster effectief het plan opvatte om het huis te verkopen.

Dat zij de verkoopakte van het huis niet kan voorleggen, wijdt verzoekster aan het feit dat zij niet wist dat dergelijke documenten belangrijk zouden zijn bij haar asielaanvraag. Zij heeft haar vlucht niet voorbereid door allerlei documenten te verzamelen. Verzoekster heeft op heden slechts contact met haar jongere broer en kan haar familie niet in gevaar brengen door hen te vragen haar enige hulp te bieden.

Verder stelt verzoekster dat zij de traditie van haar land van herkomst kent en er meerdere keren op ingrijpende wijze mee geconfronteerd werd, zodat zij toestemming gaf voor het huwelijk met Sory uit vrees dat haar kinderen bij haar zouden worden weggenomen. Zij nam het dreigement van haar schoonfamilie serieus. Na verloop van tijd werd echter duidelijk dat de schoonfamilie niet geïnteresseerd was in de kinderen, doch enkel in het huis. Bijgevolg kon verzoeksters moeder met de kinderen naar Labé vertrekken zonder dat de schoonfamilie dit trachtte te verhinderen.

Aangaande de aanwezige personen op het moment dat zij werd ingelicht over het huwelijk met Sory, stelt verzoekster dat zij tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaard heeft dat zij samen met de zus van haar moeder door haar vader geroepen werd en dus niet dat zij geroepen werd door de zus van haar moeder en haar vader. Tijdens het tweede gehoor gaf verzoekster een precisering: de boodschap werd gegeven door haar vader, haar oom langs vaderskant en haar moeder.

Vervolgens voert verzoekster aan dat het feit dat zij in Conakry geboren werd, er werd opgevoed, in het buitenland heeft gewoond, gedurende vijf jaar haar kinderen onafhankelijk heeft opgevoed en zelf kostwinner is geweest, niet betekent dat haar familie en schoonfamilie niet zouden vasthouden aan de tradities en geen conservatieve opvattingen zouden hebben over buitenechtelijke kinderen. Verzoekster werd uitgehuwelijkt op haar veertiende en diende haar echtgenoot naar het buitenland te volgen. Dat haar echtgenoot enigszins moderne opvattingen had, betekent overigens niet dat haar familie en schoonfamilie minder belang zouden hechten aan de tradities.

Waar verzoekster stelt dat zij zou gestraft worden volgens de regels van de koran, voert zij aan dat haar geen enkele vraag werd gesteld omtrent de religieuze overtuigingen van haar ouders en dat zij zelf niet meer uitleg kan verschaffen omtrent de "regels" in de koran daar zij zelf niet strikt volgens deze regels leeft en slechts korte tijd naar school ging. Verzoekster kent wel haar familie en weet dat zij uiterst negatief zullen reageren op haar buitenechtelijke zwangerschap. Verzoekster wijst er nog op dat geenszins kan worden aangenomen dat haar familie op een tolerante wijze op het nieuws zou reageren.

Hetzelfde geldt voor de reactie van haar moeder, die, zelfs indien zij op tolerante wijze reageert, verzoekster niet op afdoende wijze zou kunnen beschermen.

Verder meent verzoekster dat verweerder de invloed van de dood van haar dochtertje op haar geestesgesteldheid minimaliseert. Verzoekster was van plan om het land te verlaten met haar dochter, met de bedoeling om haar tegen besnijdenis te beschermen, maar wegens omstandigheden is zij hier niet in geslaagd en was zij genoodzaakt haar in Guinee achter te laten. Verzoekster werd zelf besneden en is tegen deze praktijk gekant. Dat zij op aanraden van een derde bij de organisatie *Collectif Liégeois* aansloot, verklaart verzoekster door het feit dat zij nieuw was in België en geen weet had van deze organisatie. Verzoekster heeft slechts het advies gevolgd van hulpverleners, hetgeen de waarde van de voorgelegde aanwezigheidsattesten niet onderuit kan halen.

Onder verwijzing naar het aan haar verzoekschrift toegevoegde "Algemeen Ambtsbericht Guinee" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 9 september 2011 (stuk 3) wijst verzoekster op de ondergeschikte positie van de vrouw in Guinee. Verzoekster is het slachtoffer geworden van geweldplegingen.

Onder verwijzing naar rechtsleer stelt verzoekster dat het voor haar onmogelijk is om als alleenstaande vrouw de hulp van de Guineese autoriteiten in te roepen.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Onder verwijzing naar een aantal internetartikelen stelt verzoekster dat zij niet enkel voor haar eigen welzijn vreest, doch ook voor het welzijn van haar buitenechtelijk kind daar buitenechtelijke kinderen in Guinee gediscrimineerd worden.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 23 van de Grondwet *juncto* artikel 191 van de Grondwet merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat, indien verzoekster bij de aanvang van haar asielprocedure de bijstand van een raadsman wenste, het haar taak was om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze, alsook dat de DVZ en het CGVS geen rechtsprekende organen zijn maar deel uitmaken van het bestuur dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moet nemen. Bovendien is de procedure voor de DVZ geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Voorts bestaat er geen rechtsregel die de DVZ ertoe verplicht de aanwezigheid van een advocaat voor een asielzoeker af te wachten alvorens met het gehoor te beginnen. De aangevoerde schending van voormelde Grondwetsartikelen wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Er dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van deze Richtlijn wordt dan ook evenmin dienstig aangevoerd.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Betreffende de vragenlijst van het CGVS op de DVZ, dient opgemerkt te worden dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als het moment waarop zij het huis van haar eerste echtgenoot verkocht en de gevolgen hiervan op haar relatie met haar tweede echtgenoot en diens familie, correct zou hebben vermeld. Dit betrof immers de directe en concrete reden voor de vlucht uit het land van herkomst.

Waar verzoekster stelt dat er communicatieproblemen gerezen zijn tijdens haar gehoor op de DVZ, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de inhoud van de vragenlijst haar op het einde van het gehoor in het Peul werd voorgelezen en dat zij vervolgens de vragenlijst ondertekende, waarmee zij uitdrukkelijk bevestigt dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stuk 17, p. 3). Bovendien verklaarde verzoekster op het CGVS dat zij de tolk op de DVZ goed begrepen had (gehoorverslag CGVS 2 april 2013 (hierna: gehoorverslag CGVS 1), p. 3). Verder verklaarde verzoekster op het CGVS dat zij na haar gehoor op de DVZ naar haar sociaal assistent geweest was en toen bemerkte dat er enkele fouten in de vragenlijst waren opgenomen (gehoorverslag CGVS 1, p. 2). Dat zij zelf op de DVZ deze fouten reeds had opgemerkt doch de kans niet kreeg om ze te verbeteren, haalde zij niet aan, zelfs niet toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd waarom zij deze fouten niet reeds op de DVZ verbeterd had toen haar de vragenlijst in het Peul werd voorgelezen. Verzoekster verklaarde zelfs dat zij niet wist dat die fouten er waren (gehoorverslag CGVS 1, p. 2-3).

Dat meerdere kandidaat-vluchtelingen aangeven dat zij op de DVZ niet vrijuit kunnen spreken en in stresserende omstandigheden aan het gehoor op de DVZ onderworpen worden, doet geen afbreuk aan de hierboven vermelde, op verzoekster rustende medewerkingsplicht. De opmerking van de tolk in verband met de woorden "broer" en "zus" in het Peul waarnaar verzoekster verwijst, kan worden bijgetreden, maar dit geldt niet voor verzoeksters bewering dat het heel waarschijnlijk is dat er nog dergelijke misverstanden zijn gerezen aangezien zij niet aanduidt om welke misverstanden het dan zou gaan. Waar verzoekster stelt dat zij een niet-exhaustieve opsomming heeft gegeven van de fouten die in de vragenlijst op de DVZ zouden zijn geslopen, kan, gelet op voormelde medewerkingsplicht, verwacht worden dat verzoekster, zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aanvoert, op het moment dat zij aangeeft dat er fouten waren geslopen in de vragenlijst en haar uitdrukkelijk gevraagd wordt of er nog andere fouten in het relaas staan, zich de moeite getroost om hier een volledig en correct antwoord op te geven (gehoorverslag CGVS 1, p. 2-3).

Op de DVZ verklaarde verzoekster dat zij de woning van haar eerste echtgenoot verkocht opdat haar tweede echtgenoot niet bij haar zou kunnen intrekken en bij zijn eerste echtgenote moest blijven wonen (administratief dossier, stuk 17, p. 3). Tijdens haar eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoekster echter dat zowel haar tweede echtgenoot als zijn twee vrouwen bij haar zijn komen wonen in het huis van haar eerste echtgenoot (gehoorverslag CGVS 1, p. 8 en 9). Verzoekster volhardt in haar verzoekschrift in haar verklaringen zoals zij deze op het CGVS aflegde en komt aldus niet verder dan

het bevestigen van één van de versies van de vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen de tegenstrijdigheid zelf niet ongedaan kan maken.

Verder verklaarde verzoekster op de DVZ dat haar tweede echtgenoot haar met de dood bedreigde omdat zij de woning van haar eerste echtgenoot had verkocht (administratief dossier, stuk 17, p. 3). Tijdens haar eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoekster dat haar tweede echtgenoot haar in juli 2012 duidelijk maakte dat hij enkel in de woning geïnteresseerd was, waarna zij door hem gewelddadig verkracht werd en vervolgens naar het ziekenhuis moest (gehoorverslag CGVS 1, p. 16). Verzoekster sprak tijdens haar gehoren op het CGVS over geen andere aanvaringen met haar tweede echtgenoot en evenmin van doodsb bedreigingen vanwege hem nadat de woning verkocht was. Aangezien verzoekster verklaarde dat zij de 22ste of 23ste juli naar Binta ging en de uithuiszetting van haar tweede echtgenoot en zijn vrouwen aan de zakenman overliet die het huis gekocht had (gehoorverslag CGVS 1, p. 16), kan worden aangenomen dat verzoekster haar tweede echtgenoot zelfs niet meer gezien heeft, hetgeen verzoekster overigens zelf in haar verzoekschrift bevestigt. Dat de op de DVZ vermelde doodsb bedreigingen niet rechtstreeks zijn gebeurd, maar dat verzoekster via anderen vernam dat haar tweede echtgenoot erop uit was om haar bij wijze van vergelding te doden, is een loutere *post factum*-verklaring, die de motieven van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten.

Verzoekster verklaarde op de DVZ eveneens dat haar eerste echtgenoot (A.D.) heette (administratief dossier, stuk 18, "SAMENSTELLING VAN DE FAMILIE"). Tijdens haar gehoren op het CGVS verklaarde verzoekster nochtans dat haar eerste echtgenoot (T.-B.D.) heette, alsook dat hij de eerste naam gebruikte toen hij in Gabon werkte en de tweede naam zijn naam in Guinee was, hoewel zij hiervoor geen verklaring kon geven (gehoorverslag CGVS 1, p. 7 en gehoorverslag CGVS 26 april 2012 (hierna: gehoorverslag CGVS 2), p. 9). Nochtans werd verzoekster op het CGVS expliciet gevraagd waarom zij niet gezegd heeft dat haar eerste echtgenoot twee verschillende namen zou hebben en antwoordde verzoekster dat zij op de DVZ slechts een samenvatting kon geven en dan maar gewoon zijn laatste naam gaf (gehoorverslag CGVS 2, p. 13). Het is niet aannemelijk dat verzoekster slechts op het einde van haar tweede gehoor op het CGVS en wanneer haar hier expliciet om gevraagd wordt, een verklaring geeft voor het opgeven van twee verschillende namen van haar eerste echtgenoot op de DVZ en op het CGVS. Nochtans werd eveneens uitdrukkelijk geïnformeerd naar fouten die op de DVZ zouden zijn gebeurd en kwam haar eerste echtgenoot tijdens de gehoren meerdere malen ter sprake. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht dat redelijkerwijze van verzoekster kan verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen over de naam van haar eerste echtgenoot aflegt.

De bovenstaande tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag.

Verder blijkt uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat leviraatshuwelijken in Guinee in bepaalde omstandigheden nog steeds gangbaar zijn, maar eveneens dat daarbij een bepaalde informele "rangorde" wordt toegepast: hoe minder direct de bloedverwantschap, hoe meer bewegingsvrijheid de overgebleven echtgenote geniet om het leviraatshuwelijk te weigeren. De echtgenote kan zelf beslissen om weg te gaan zonder enige druk van haar schoonfamilie te ondervinden. Verzoekster verklaarde dat Sory de neef is van haar overleden eerste echtgenoot (gehoorverslag CGVS 1, p. 8) en dus geen directe broer, zodat kan worden aangenomen dat verzoekster wel degelijk in staat moet kunnen zijn om het leviraatshuwelijk te weigeren. Uit een lezing van verzoeksters gehoorverslagen blijkt echter dat halsstarrig werd vastgehouden aan het leviraatshuwelijk met Sory.

Waar verzoekster stelt dat voormelde informatie van verweerder te algemeen is om de geloofwaardigheid van haar leviraatshuwelijk op de helling te plaatsen, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de gebruikte informatie geconcretiseerd werd door ze toe te passen op verzoeksters specifieke situatie. Waar verzoekster benadrukt dat haar familie erg traditioneel is, ook op het vlak van leviraatshuwelijken, merkt de Raad op dat verzoekster zelf aangaf dat een leviraatshuwelijk met een neef minder vanzelfsprekend is aangezien een leviraatshuwelijk normaal met een echte broer plaatsvindt (gehoorverslag CGVS 1, p. 17 en 18).

Verzoekster verklaarde verder dat Sory enkel met haar wilde trouwen om de eigendom van het huis van zijn neef te verwerven (gehoorverslag CGVS 1, p. 14). Verzoekster verklaarde echter eveneens dat Sory nooit gevraagd heeft naar de eigendomsdocumenten van het huis, volgens haar omdat hij nooit zou verwacht hebben dat zij het huis zou verkopen (gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Indien de eigendom van het huis voor Sory werkelijk de enige drijfveer was om met verzoekster te huwen, is zijn houding

zoals verzoekster ze voorstelt, onaannemelijk laks. Dit klemmt des te meer daar verzoekster er tijdens een woordenwisseling met hem geen twijfel over liet bestaan dat zij niet aanvaardde dat hij het huis opeiste: “[...] ik wist het, zei ik, ik had tegen mijn vader ook gezegd dat je alleen het huis wou, maar je moet weten dat ik drie kinderen heb met mijn man en het huis is van ons en niet van jou” (gehoorverslag CGVS 1, p. 16). Dat uit deze verklaring niet blijkt dat zij effectief het plan opvatte om het huis te verkopen, is niet relevant, aangezien er alleszins wel uit blijkt dat verzoekster niet van plan was het huis door Sory te laten opeisen.

Verder merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen verkoopakte van het huis kan voorleggen. Gelet op voormelde medewerkingsplicht kunnen van verzoekster immers waar mogelijk documenten verwacht worden. Verzoekster verklaarde de verkoopakte bij haar vriendin Binta te hebben achtergelaten en dat zij niets kon meenemen omwille van de manier waarop zij haar land van herkomst verliet (gehoorverslag CGVS 1, p. 17 en gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij haar naaste familieleden niet in gevaar kan brengen door hen enige hulp te vragen, dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat zij haar jongste broer vroeg om haar spullen, waaronder haar identiteitsdocumenten, uit het huis van haar vader te halen (gehoorverslag CGVS 1, p. 10 en 12). Bovendien zou Binta verzoekster meteen geholpen hebben toen verzoekster in de *Garderie* opgesloten zat (gehoorverslag CGVS 1, p. 17), zodat kan verwacht worden dat verzoekster ook bij Binta terecht kan om haar de verkoopakte op te sturen.

Wat betreft de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de personen die haar precies het nieuws over het leviraatshuwelijk met Sory vertelden, komt verzoekster niet verder dan een loutere *post factum*-verklaring, die de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat verzoekster er niet in slaagt te verklaren waarom haar specifieke situatie afwijkt van de informatie van verweerder aangaande leviraatshuwelijken in Guinee en waarom zij dus niet in staat was aan het haar opgelegde huwelijk met Sory te ontsnappen. Er wordt dan ook verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Wat betreft verzoeksters opgeworpen vrees omwille van haar buitenechtelijk kind, voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat zij in haar verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen tevens terecht op dat verzoekster in haar verzoekschrift bevestigt dat haar schoonfamilie niet geïnteresseerd is in haar kinderen die bij haar moeder in Labé verblijven – terwijl die nochtans deel uitmaken van hun eigen familie en zoals verzoekster zelf aangaf, in principe tot de familie van de vader behoren – maar enkel in het huis, zodat het niet aannemelijk is dat haar schoonfamilie interesse zou tonen in, laat staan haar ernstig zou straffen voor haar buitenechtelijk kind dat geen enkele verwantschapsband met hun familie heeft. De ongeloofwaardigheid van het leviraatshuwelijk kwam hierboven reeds aan bod.

Wat betreft de vrees voor de reactie van haar eigen familie op haar buitenechtelijk kind, merkt de bestreden beslissing terecht op dat louter haar verwijzing naar “de regels van de koran” en het feit dat zij nergens tijdens haar gehoor melding maakte van de streng-religieuze opvattingen van haar eigen familie (gehoorverslag CGVS 2, p. 12), alsook daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat het hebben van een buitenechtelijk kind – zeker in stedelijke gebieden – niet steeds leidt tot stigmatisatie en verstoting en dat er een mentaliteitswijziging op dit vlak gaande is, is het niet aannemelijk dat verzoekster door haar eigen familie tot de dood gestenigd zou worden (gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Bovendien heeft verzoekster haar familie nog niet ingelicht over haar buitenechtelijk kind (gehoorverslag CGVS 2, p. 6 en 8), zodat verzoekster niet verder komt dan het opperen van een aantal hypothesen en geen enkele aanwijzing geeft waarom haar familie haar zou stenigen tot de dood omwille van haar buitenechtelijk kind. Nochtans volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken, waar zij echter niet in slaagt.

Wat betreft verzoeksters houding ten aanzien van besnijdenis merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster enkel door de neergelegde aanwezigheidsattesten te

raadplegen kon zeggen dat de organisatie waarvan zij lid zou zijn en waarvan zij vergaderingen zou bijwonen, in Luik gevestigd is en dat zij enkel door de documenten af te lezen de naam van de organisatie kon zeggen (gehoorverslag CGVS 1, p. 12-13). Verzoekster voert geen verweer tegen deze vaststellingen, zodat zij als vaststaand beschouwd moeten worden. Dat verzoekster via het advies van hulpverleners bij de organisatie terecht kwam, doet geen afbreuk aan het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoekster niet spontaan de vestigingsplaats en de naam van de organisatie kan noemen. Verzoekster slaagt er, gelet op de informatie van verweerder in het administratief dossier aangaande de vaccinatiegraad tegen mazelen in Guinee (zie map 'Landeninformatie'), verder evenmin in te verduidelijken of haar dochter overleed ten gevolge van complicaties na haar besnijdenis of omwille van de mazelen. Bovendien heeft verzoekster zelf een besnijdenis type 2 ondergaan en blijkt uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat een herbesnijdenis in Guinee zich slechts in specifieke gevallen voordoet, die echter niet op verzoekster van toepassing zijn.

Waar verzoekster verwijst naar het "Algemeen Ambtsbericht Guinee" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 3 bij haar verzoekschrift), dient opgemerkt dat deze informatie aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk vermag te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. De internetartikels waarnaar verzoekster verwijst gaan over de discriminatie ten aanzien van buitenechtelijke kinderen, hetgeen reeds besproken werd *sub* 3.2.1. Verder speelt het artikel over de zweepslagen zich af in Mali en niet in Guinee. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS